పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టి

కమల కథ

విమానం రన్‌వే మీద పరిగెత్తి ఒక్కసారిగా కదిలి గాలిలోకి ఎగిరింది. అంతవరకూ కళ్ళుమూసుకుని మనసులో దేవుని ప్రార్థిస్తున్న కమల విమానం కుదుపుకు కళ్ళు తెరిచి చూసింది. ప్రక్కనే వున్న కిటికీలోనుండి క్రింద రన్‌వే.. తరువాత నేలమీద వున్న ఎయిర్‌పోర్టు, చెన్నై పట్టణం చిన్న బొమ్మరిల్లులాగా కంటికి కనిపించాయి.

పైపైకి మేఘాల పైకి ఏటవాలుగా, ఆకాశంలోకి విమానం దూసుకుపోతుంటే క్రొత్తగా వింతగా అనిపించింది. ఎపుడైనా ఊహించిందా? కనీసం కలలో అయినా తలచుకుందా? ఇలా ఈ రోజు విమానం ఎక్కి గాలిలో తేలుతూ కువైటు దేశానికి తను వెళుతుందని? కొంచెం భయంగానూ.. మరింత వింతగానూ వుంది ఈ అనుభవం. పాస్‌పోర్టు తయారుచేయించుకుని, వీసా తెప్పించుకుని ధైర్యం చేసి ఊరును విడిచి, అయినవారిని వదిలి బయలుదేరింది కానీ మనసులో కాస్త గుబులుగానే వుంది. అన్నీ విడిచిపెట్టి తెగించి ఒంటరిగా కువైటు దేశానికి వెళ్ళడం మంచిదేనా? అక్కడ డబ్బు సంపాదించడం అంత సులభమా? పక్క వీధిలోని సరళ, ఎదురింట్లోని లక్ష్మి కువైటులో డబ్బు సంపాదించడం సులభమనే చెప్పారు. అందుకే ఆ ధైర్యంతోనే వారి మీద నమ్మకంతోనే పరాయిదేశానికి బయలుదేరింది తను.

ఎపుడూ ఊరు దాటి బయటికి వెళ్ళని తనకు చెన్నై పట్టణం, ఎయిర్‌పోర్టు - ఎంతో అద్భుతంగా అనిపించాయి. ఇపుడు ఈ విమానప్రయాణం కూడా ఏదో తెలియని అనుభూతిని కలిగిస్తోంది. కువైటుకు వెళ్ళి కరెక్టుగా రెండేళ్ళు మాత్రమే అక్కడ వుండి సంపాదించుకుని తిరిగి ఇండియా వచ్చెయ్యాలి.

విమానం మేఘాలపైకి చేరుకున్నట్లుంది. క్రిందకి చూస్తే అక్కడ భూమి కనబడటంలేదు. మేఘాల దొంతర గాలిలో తేలిపోతూ తెల్లగా కనిపిస్తోంది. అద్భుతంగా అనిపించాయి. అందమైన లోకంలో విహరిస్తున్నట్లుగా వుంది కమలకు. అబ్బ. దేవలోకం ఇలాగే వుంటుందేమో. దేవదూతలందరూ ఈ మేఘాలమీద కూర్చుని వుంటారేమో అనుకుంటూ ఆశ్చర్యంగా మబ్బుల గుంపులను పరికిస్తోంది కమల. ఇంతలో ఎయిర్‌హోస్టెస్ ట్రాలీతో వచ్చి అందరికీ అన్నం ప్లేట్లను అందించి వెళ్ళింది. అందులో కొంచెం అన్నం, కూర, సలాడ్ వున్నాయి. బాగా ఆకలిగా వున్న కమలకు ఆ కాస్త అన్నం సరిపోలేదు. నిన్న సాయంత్రం ఇంటి దగ్గర తిన్న అన్నమే. ప్రయాణంలో అరిగిపోయి ఆకలి వేస్తుండటంతో మొత్తం లాగించేసి, ఇంకో ప్లేటు అన్నం ఇస్తే బాగుండు అనుకుంది. కానీ ఎయిర్ హోస్టెస్‌ను అడిగి తీసుకోడానికి మొహమాటపడింది.

నిన్న ప్రొద్దుట పదిగంటలకు రాజం పేట నుండి బయలుదేరింది తోడుగా వచ్చిన అన్నగారు దాదాపు ఆరుగంటల ముందుగా చెన్నై ఎయిర్‌పోర్టులో వదిలిపెట్టి వెళ్ళిపోయాడు. అప్పటినుండీ ఏం చెయ్యాలో తెలియక అలాగే కూర్చుండిపోయింది. రెండుగంటల

ముందుగా కౌంటరు ఓపెన్ చేసి బోర్డింగ్ పాస్ తీసుకొమ్మని పిలిచారు. మొదటిసారి విమానం ప్రయాణం కాబట్టి టెన్షన్‌గా వుంది. కానీ.. సరదాగానే వుంది. మరి కువైటులో జీవితం ఎలా వుంటుందో? తనకు భాష రాదు. నేర్చుకోవడానికి ఎన్ని రోజులు పడుతుందో? మళ్ళీ ఎన్నేళ్ళకి ఇండియాకు ఇంటికి తిరిగివస్తుందో? ఏది అయితేనేం తెగించిన పట్టుదలతో, మొండితనంతో చెల్లిని, తమ్ముడిని పెద్ద చదువులు చదివించాలనే ఆశయంతో కువైటుకు బయలుదేరింది తను.

అది ఎడారి దేశమంట - ఎండలు మండే ప్రదేశమంట. అక్కడి పద్ధతులు, వేషధారణ, ఆహారపు అలవాట్లు వేరట.

కానీ ఒక్క ఆర్నెల్లు కష్టపడితే పని, భాష నేర్చేసుకుంటే అక్కడి పద్ధతులు అలవాటు చేసుకుంటే అంతా సుఖమేనంట. యజమానులైన మామా, బాబా మంచివాళ్ళైతే జీతం ఎక్కువగా ఇచ్చి పనిమనుషులను బాగా చూసుకుంటారంట. ఎదురింట్లోని లక్ష్మి కువైటు నుంచి ఇంటికి వచ్చినపుడల్లా ఆ దేశం గురించి కథలుగా వివరించి చెపుతుంది. అక్కడ పన్నులు లేవంట, బియ్యం, పప్పు, నూనె చక్కెరలాంటివి. కువైటు గవర్నమెంటు ప్రతి కుటుంబానికి అందిస్తుందట. అక్కడ దేనికీ కొరతలేదంట. తిండి, బట్టలు అన్నీ కూడా సమృద్ధిగా లభిస్తాయంట.

నాలుగేళ్ళు వుండి పని చేసుకుని బాగా డబ్బు సంపాదించాలి. ఇండియాకు తిరిగివచ్చి ఇక్కడ మంచి ఇల్లు ఒకటి కట్టుకోవాలి చెల్లి పెళ్ళి చేయాలి అనే కోరిక. కువైటు ఇంట్లో పని ఎలా వుంటుందో?

అక్కడ వంటపని చెయ్యమంటారో, ఇంటిపని చేయమంటారో, ఇవికాక పిల్లల్ని చూసుకోమంటారో? ఎలా వుంటుందో అక్కడ పరిస్థితి? ఒకవేళ అక్కడ బాగోలేకపోతే ఏం చెయ్యాలి? తిరిగి ఇండియా వెళ్ళిపోతానంటే ఒప్పుకుంటారా? సరళ చెప్పిన ప్రకారం రెండేళ్ళు ఖచ్చితంగా పనిచేయాల్సిందేనట. రెండేళ్ళ కాంట్రాక్ట్ ముగించకుండా వెళ్ళిపోతానంటే తిడతారంట. భయపెట్టి, బెదిరించి పని చేయించుకుంటారంట. మరి ధైర్యంచేసి తెగించి విమానం ఎక్కిందికానీ ఇపుడేమో గుండెలో గుబులు. తెలియని భయం మొదలయ్యాయి. రెండేళ్ళు అక్కడ బందీలా బానిసలా పనిచేయడం సాధ్యమేనా? మాట్లాడటానికి బాధలు చెప్పుకోవడానికి కూడా ఎవరూ వుండరంట.

సరళ అన్ని విషయాలు వివరించి చెప్పింది. అయినా కూడా అన్నీ తెలిసే మొండి ధైర్యంతో తాను కువైటుకు బయలుదేరింది.

తను ఇంట్లో ఎదుర్కొనే పరిస్థితులు అలాంటివి మరి. ఇక ఏ దారీ కనపడలేదు. అమ్మా నాన్నలు చిన్నపుడే ఈలోకం వదిలిపెట్టి వెళ్ళిపోవడంతో ఒక విధంగా అనాధలాంటి జీవితం తనది. అన్నా వదినలు వున్నా కూడా పై చదువులు చదివించడానికి డబ్బు ఖర్చుపెట్టడానికి వెనకడుగు వేసారు. తనకంటే చిన్నదైన ఒక చెల్లి, తమ్ముడు వుండటంతో ముగ్గురి బాధ్యతలు చదువులు అన్నా వదినలకు భారమైపోయాయి. తల్లిదండ్రి ఆస్తులు ఏమీ మిగల్చలేదని చెప్పి పదవతరగతితోనే కమల చదువు ఆపించేసి ఇంట్లో పని చేయమన్నారు. అలాగే చెల్లి లతను కూడా పదవతరగతి వరకే చదివిస్తాం అని చెప్పేసారు. కమలకు పెద్ద చదువులు చదివి ఉద్యోగం సంపాదించుకోవాలి అనే ఆశ వుండేది కానీ అది అడియాశే అయింది. తమ ముగ్గురికీ కడుపునిండా తిండి పెట్టడమే దండగ అని అన్నావదినలు భావించి ఈసడించుకునేవారు. అమ్మానాన్నలు లేకపోవడం చేతనేగదా తమకు ఇన్ని కష్టాలు అని భావించి అమ్మా నాన్నల్ని తలచుకుని వాళ్ళు ఏడ్చుకునేవారు. ఈలోపల లత కూడా పదవతరగతి పరీక్షలు రాసి ఫస్ట్‌క్లాస్‌లో పాసయ్యింది. ఇంటర్‌లో చేరతానని చదువుకుంటానని మొండికేసింది. కానీ వదిన అస్సలు ఒప్పుకోలేదు. ఇల్లుదాటితే కాళ్ళు విరగ్గొడతానని ఖచ్చితంగా చెప్పేసింది. పిచ్చిది లత అలిగి అన్నం మానేసి నాలుగురోజులు ఏడ్చింది. కానీ అన్నావదినల హృదయాలు కరగలేదు. ఆవేదన, చదువుకోవాలన్న తపన, కమలకు కన్నీరు తెప్పించింది. ఏమీ చేయలేని అశక్తతతో అన్నావదినలను ఒప్పించలేక లతను ఊరడించలేక అల్లాడిపోయింది. ఆ సమయంలో ఏదైనా చేసి డబ్బు సంపాదించి లతను కాలేజి చదువులు చదివించాలని ఆరాటపడింది. కానీ ఏం చెయ్యాలో అర్థంకాలేదు. ఆ సమయంలో ఎదురింటి లక్ష్మి కువైటునుండి శెలవులపై ఇంటికి వచ్చింది. అపుడు వచ్చింది కమలకు కువైటు వెళ్ళి డబ్బు సంపాదించాలనే ఆలోచన.

కువైటుకు వెళ్ళి డబ్బు సంపాదించి లతను తమ్ముడు రాజేష్‌ను బాగా చదివించాలి అని మనసులో నిశ్చయించుకుంది కమల కానీ తన అభిప్రాయాన్ని అన్నావదినలకు చెపితే తిడతారేమో వెళ్ళవద్దని వారిస్తారేమో అనే భయంతో కొన్నిరోజులు అలా కాలం భారంగా గడిపేసింది.

కానీ లత ప్రతిరోజూ అక్క దగ్గర చదువుకోవాలని వుందని చెపుతూ ఏడుస్తుండటంతో ఆఖరికి ఒకరోజు ధైర్యం చేసి అన్నావదినలకు చెప్పేసింది. "కువైటుకు వెళ్ళి డబ్బు సంపాదిస్తావా? బుద్దిగా పెళ్ళి చేసుకుని ఇంటి గౌరవం కాపాడు " అని గట్టిగా అరుస్తారేమో అని భయపడింది కమల. కానీ ఆశ్చర్యంగా అన్నావదినలు తన కోరికను మన్నించి కువైటు పంపించడానికి ఒప్పుకోవడంతో చాలా సంతోషించింది. వెంటనే పాస్‌పోర్టును తయారు చేయించుకుని సరళకు ఫోనుచేసి తనకు ఒక వీసా పంపించమని అడిగింది కమల. సరళ 'సరే' అని చెప్పి, చెప్పినట్లుగానే రెండునెలలు తిరగకముందే వీసా తీసి పంపించింది.

వీసాను చెల్లి లతకు, తమ్ముడు రాజేష్‌కు చూపించి "ఇక మీరు భయపడకండి ఈ అక్క బ్రతికి వుండగా మీకు ఏ కొరతా వుండదు. కువైటు వెళ్ళి డబ్బు సంపాదించి మిమ్మల్ని బాగా చదివిస్తాను " అని చెప్పింది. లతకూడా చదువు అనేమాట వినగానే ఎగిరి గంతేసింది. అలాగే "అక్కా నువ్వు కువైటు వెళ్ళి బాగా డబ్బు సంపాదించి పంపించు నేను నెక్స్ ఇయర్ కాలేజ్‌లో చేరి చదువుకుంటాను " అంది. చెల్లి ముఖంలో నవ్వును, ఆనందాన్ని చూసిన కమలకు తన చెల్లి చదువు కోసం, జీవితం కోసం ఏమైనా చేయాలి ఎంత కష్టమైనా భరించాలి అని నిశ్చయించుకుంది.

ఈ రోజు ఫ్లయిట్‌లో కూర్చుంటే ఎన్నెన్నో ఆలోచనలు మదినిండిన భయాలు. ఏది ఏమయినా చెల్లెలి చదువు కోసం ఎంత కష్టమయినా సరే భరించి డబ్బు సంపాదించాలి. దానికి మంచి భవిష్యత్తును ఏర్పరచాలి అదే తన కర్తవ్యం అనుకుంది మనసులో కమల.

వచ్చిన పదిరోజులకే కువైటులో ఇంట్లోపని ఎంత కష్టమో ఎన్ని బాధలు భరించాలో పదివేలు సంపాదించడానికి రాత్రింబగళ్ళు ఎంత కష్టపడిపనిచేయాలో బాగా అర్థం అయింది. ఒక్కోసారి ఉదయం ఐదుగంటలకు నిద్రలేచి పనిలో పడితే మరలా రాత్రి పన్నెండుకే పడకపైకి చేరేది. ఒళ్ళంతా పచ్చిపుండులా మారేది. ప్రతిరోజూ తరగని పనితో వేళకు దొరకని తిండితో నీరసించిపోయింది. ప్రాణం బిగబట్టుకుని రెన్నెల్లు పనిచేసింది. ఆ తరువాత సహనం చచ్చిపోయి తిరిగి ఇంటికి వెళ్ళిపోదాం అని నిశ్చయించుకుంది. ఇంటికి ఫోను చేసి అన్నావదినలకు ఇక్కడి కష్టాలు, బాధలు వివరించి చెప్పి తిరిగిరావాలనుకుంటున్నట్లు తెలియచేసింది. అంతే తిరిగి వచ్చేస్తాను అన్నమాట కమల నోటివెంట వినగానే అంతెత్తున లేచారు కమల అన్నా వదినలు. "నీకు బుద్దివుందా? యాభైవేలు అప్పుచేసి వీసా టిక్కెట్లు, కొన్నుక్కుని కువైటుకు వెళ్ళావు. ఇంకా చేసిన అప్పు తీరనేలేదు. తిరిగి ఇంటికి వచ్చేస్తాను అంటే ఎలా? నాలుగేళ్ళు వుండి నాలుగులక్షలన్నా సంపాదించకపోతే లత పెళ్ళి ఎలా చేయగలం?" అన్నారు నచ్చచెప్పే ధోరణిలో.

లత పెళ్ళికి డబ్బుకావాలి అనగానే చల్లబడిపోయింది కమల. చెల్లెలి భవిష్యత్తు తన చేతిలో వుందని అర్థమయింది. వెంటనే సరే కష్టమయినా ఫరవాలేదు నాలుగేళ్ళు వుంటే నిలబడి నాలుగు డబ్బులు సంపాదిస్తేనేగానీ తిరిగి ఇండియా వెళ్ళేది లేదని నిర్ణయం తీసుకుంది. అటువైపు లతకూడా కినుకగా "అక్కా నువు ఇప్పుడు తిరిగి వస్తానంటే ఎలా? నా చదువు, పెళ్ళి ఎలా జరుగుతాయి? ఇంత కష్టపడి వెళ్ళావుకదా! రెండేళ్ళు ఆగు. డబ్బు సంపాదించాకే ఇంటికి తిరిగిరా" అని చెప్పింది.

ఎందుకో వాళ్ళమాటలు కాస్త మనసుకి బాధ కలిగించినా మరి తప్పదు కదా అని తన పనివైపు మనస్సును మరలించుకుంది.

అతి కష్టం మీద రెండేళ్ళు గడచిపోయాయి. నెలనెలా జీతం డబ్బులన్నీ చెల్లి, తమ్ముడు చదువులకోసం అని అప్పటికప్పుడు పంపించేసేది. అన్నా వదిన ప్రతిసారీ ఫోను చేసినపుడల్లా పంపించే డబ్బులు అంతంతమాత్రమే ఖర్చులకు, ఫీజులకు సరిపోతున్నాయి. వీలయితే ఇంకా కొంచెం ఎక్కువగా పంపమని అడిగేవారు. ప్రతి నెలా ఫ్రిజ్ కొత్తది కొనాలనో, సోఫాసెట్టు పాతపడిందనో, టి.వి కొనాలనో ఏవో కారణాలు చెప్పి డబ్బు అదనంగా పంపమని అడిగేవారు. పాపం కమల తనకోసం ఏమీ మిగుల్చుకోకుండా ఒక్క

దినారుకూడా తన ఖర్చులకు ఉంచుకోకుండా మొత్తం పంపించేసేది. తనవాళ్ళు సుఖంగా సంతోషంగా వుంటే అంతే చాలు అదే తనకు సంతోషం అని భావించేది. రెండేళ్ళు దాటాక వచ్చిన సంక్రాతి పండక్కి రెండు నెలలు శెలవు తీసుకుని ఇంటికి వెళ్ళాలని కమల ఆశపడింది.

కానీ ఆమె అన్నావదినలు కమల ఇంటికి రావడానికి ఒప్పుకోలేదు. ఇంకో రెండేళ్ళు అలా కళ్ళుమూసుకుని కాలం గడిపితే పరిస్థితులన్నీ చక్కబడతాయనీ ఇంటిమీద పెంకులు తీసేసి డాబా ఇల్లు కడదామనీ ఆశగా చెప్పారు. చెల్లి లత, తమ్ముడు కూడా అన్నా వదినలనే సమర్ధించారు.

ఇక చేసేదేం లేక ఇంటికి వెళ్ళి అందర్నీ చూడాలనే కోరికను చంపుకుని మరలా రెండేళ్ళు గడవడంకోసం రోజుల్నీ, నెలల్నీ లెక్కపెట్టడం మొదలు పెట్టింది కమల.

అన్న తన కొడుకుల ఇద్దర్నీ కూడా మంచి రెసిడెన్షియల్ స్కూల్‌లో వుంచి చదివిస్తున్నామనీ పిల్లలు పెద్దవాళ్ళు అవడంతో ఇంట్లోని ఖర్చులు బాగా పెరిగాయనీ తను సంపాదించేది అంతా ఖర్చుపెట్టినా కూడా మిగలడం లేదనీ చెప్పేవాడు.

నాలుగున్నర సంవత్సరాలు గడిచిపోయాక ఈసారి తాను తప్పక ఇంటికి వస్తాననీ అందర్నీ చూడాలని వుందనీ ఖచ్చితంగా చెప్పింది కమల.

కష్టం మీద సరే అని ఒప్పుకున్నారు ఇంట్లోని వారు. కమల ఇంటికి వెళ్ళి అందర్నీ చూస్తాను అన్న తలంపుకే ఆనందంతో ఉప్పొంగిపోయింది. ఇండియా వెళ్ళేరోజు దగ్గర పడుతూంటే కంటిమీదికి సరిగా కునుకు కూడా రాలేదు ఆమెకు.

ఇంట్లో వాళ్ళందరికీ ప్రత్యేకంగా బహుమతులు కొని బ్యాగులో సర్దుకుంది. ఇప్పటికే అక్కడ యంత్రంలా పనిచేసి అలసిపోయివుండటంతో ఇక తిరిగి కువైటుకు రాకుండా ఇంటిదగ్గరే వుండిపోదాం అని నిర్ణయించుకుంది కమల.

తిరిగి ఇంటికి వెళ్ళే ఫ్లయిట్‌లో కూర్చోగానే కమలకు ఆనందభాష్పాలు జాలువారాయి. ప్రక్కనే కూర్చున్న కడప ఆవిడ "ఏంటమ్మా ఎందుకు అలా ఏడుస్తున్నావు?" అని అడిగిది ఆరాగా.

"ఏమీలేదమ్మా నాలుగన్నర సంవత్సరాల తరువాత ఇంటికి వెళుతున్నాను కదా చాలా సంతోషంగా వుందమ్మా..నాకు" అంది బుగ్గలపై జారే కన్నీటిని తుడుచుకుంటూ కమల.

"పిచ్చిదానా. అంతగా సంతోషపడేదానికి ఏముంది అక్కడ? అందరూ మనం సంపాదించే డబ్బును ఆశించేవారు తప్ప మనకోసం నిజంగా ఎవరు అక్కడ ఎదురు చూడరు. నీకు ఇంకా తెలియడంలేదు. తొందరలో అర్ధమవుతుందిలే" అంది నవ్వుతూ ఆమె.

ఆమె మాటలు పట్టించుకోలేదు కమల. అన్న చెన్నై ఎయిర్‌పోర్టుకు వస్తానని చెప్పాడు. అక్కడనుండి ఇల్లుచేరడానికి నాలుగుగంటలు. వాకిట్లోకి అడుగుపెట్టగానే చెల్లి లత, తమ్ముడు రాజేష్ పరిగెత్తుకుని వచ్చి కౌగిలించుకుంటారు. అన్న కొడుకులైతే చెప్పనవసరంలేదు. అత్తా అత్తా అంటూ కాళ్ళకి అడ్డం పడతారు.

ఇంటి తిండి తిని ఎన్నేళ్ళయ్యిందో? ఇడ్లీలు, దోసెలు, వడలు, పూరీలు రోజుకొక రకం వదినని అడిగి చేయించుకుని తృప్తిగా కడుపునిండా తినాలి. ఇక్కడ కువైటులో అరబ్బీ తిండి తిని నాలుక రుచి చచ్చిపోయింది అనుకుంటూ ఆలోచిస్తూ చెన్నైలో విమానం దిగింది కమల.

ఎయిర్ పోర్టుకు వచ్చిన అన్న ఆదరంగానే మాట్లాడుతూ కారులో కూర్చోబెట్టుకుని ఇంటికి తీసికెళ్ళాడు. వదిన ఎదురొచ్చి పలకరించింది. చెల్లి, తమ్ముడు చెయ్యిపట్టుకుని కబుర్లు చెప్పడం మొదలుపెట్టారు. అన్న కొడుకులు ఇద్దరూ "మాకు ఏం తెచ్చావు అత్తా " అంటూ ముద్దుగా అడిగి కమల తెచ్చి ఇచ్చిన బొమ్మలతో ఆడుకోసాగారు.

కమలకు స్వర్గంలో వున్న అనుభూతి కలిగింది. కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. ఈ రోజుకోసం ఇంట్లో అయిన వాళ్ళతో గడపడం కోసం ఎంతగా ఎదురుచూసింది? కువైటులో ఒంటరి జీవితం, పోరాటం, డబ్బుకోసం ఆరాటం, బానిసలా పడివుండి యంత్రంలా కువైటు ఇంట్లో పనిచేయడం ఎంత నరకం. ఇంట్లో వాతావరణం, సంతోషం చూసి ఇక తిరిగి కువైటుకు వెళ్ళకూడదనీ సంపాదించింది చాలనీ నిశ్చయించుకుంది కమల. సగం శెలవులు గడిచిపోయాయి.

అపుడు బయటపడింది ఇంట్లోని మనుషుల నిజమైన ప్రవర్తన. నెలనెలా పంపించే డబ్బు లేకపోయేసరికి అందరిలో అసహనం మొదలయింది.

ఈ మధ్య వదిన బంగారం బాగానే కొన్నట్లుంది. మెళ్ళోకి నెక్లెస్, చేతులకు గాజులు, వ్రేళ్ళకి ఉంగరాలతో వదిన నిండుగా కనిపిస్తోంది. నాలుగున్నర సంవత్సరాలు కువైటులో ఉన్నా కూడా తను ఒక జత కమ్మలు కూడా కొనుక్కోలేదు. అందరూ ఒక్కటిగా వున్నట్లు స్వదేశంలో ఆనందిస్తున్నట్లు తను ఒక్కటే ఒంటరిగా మిగిలినట్లు ఏదో తెలియని బాధ మొదలయింది కమలకు.

చెల్లి లత వచ్చి "అక్కా నువు తిరిగి కువైటుకు ఎపుడు వెళతావు? వెళ్ళాక మొదటి జీతం నాకు పంపించు. నేను నా పుట్టినరోజుకు బుట్టకమ్మలు చేయించుకోవాలి. సరేనా!?" అంటూ గారాలు పోయింది.

అంతలో తమ్ముడు రాజేష్ వచ్చి "అదేం కుదరదు. అక్కా నువ్వు వెళ్ళాక మొదటి జీతం నాకే పంపించాలి. నేను బైక్ కొనుక్కోవాలి అని ఎంతగానో వెయిట్ చేస్తున్నాను. నా ఫ్రెండ్స్ అందరికీ బైక్‌లు వున్నాయి. వాళ్ళు అందరూ బైక్‌లలోనే కాలేజికి వస్తారు. నాకు సైకిల్‌పై వెళ్ళాలంటే సిగ్గుగా వుంది. అందరూ. మీ అక్క కువైటులో వుండి కూడా నువు ఇంకా బైక్ కొనుక్కోలేదా అంటున్నారు" అని దిగులు మొహం పెట్టాడు రాజేష్.

"ఇక కువైటుకు వెళ్ళను, ఇక్కడే వుంటాను " అని వారికి ఎలా తెలియచెప్పాలో అర్థంకాక ఆలోచిస్తూ వుండిపోయింది కమల. ఇవన్నీ వింటున్న వదిన అక్కడికి రానే వచ్చింది. ఆలోచిస్తున్న కమల ధోరణిని కనిపెట్టి "ఏంటమ్మా మరదలా అంతగా ఆలోచిస్తున్నావు? వింటున్నావు గదా మీ చెల్లెలి, తమ్ముడి కోరికలు. వారికోసమైనా నువు తిరిగి కువైటుకు వెళ్ళక తప్పదు కనీసం వాళ్ళకి పెళ్ళిళ్ళు అయేంతవరకైనా నువ్వు అక్కడ వుండి డబ్బు సంపాదించకపోతే కుటుంబం నిలదొక్కుకోవడం వారికి పెళ్ళిళ్ళు చేయడం అసాధ్యం అవుతుంది. నువు బాగా ఆలోచించుకుని నిర్ణయం తీసుకో. ఇంకొక అయిదారేళ్ళు అక్కడ వున్నావంటే అన్ని బాధ్యతలూ తీరతాయి. తరువాత నువు సంతోషంగా తిరిగి రావచ్చు" అంది వదిన నవ్వుతూ.

తన సుఖం చూసుకోవాలా? కుటుంబం కోసం కష్టపడాలా? ఆ సమయంలో తన సుఖం ముఖ్యం కాదని అనిపించింది కమలకి.

కుటుంబం కోసం ఎంత కష్టమైనా సరే ఎదుర్కొని డబ్బు సంపాదించి కుటుంబాన్ని ఆదుకోవాలి ఒక దారికి చేర్చాలి అని ఆమెకు అనిపించింది.

ఇంతలో అన్నకూడా అక్కడికి వచ్చి కన్నీళ్ళు నింపుకుని "కమలా నీకు పెళ్ళిచేయకుండా కువైటుకు పంపడం మాకు అసలు ఇష్టంలేదు. కానీ ఇంట్లో పరిస్థితులు చక్కబడాలంటే నువు తిరిగి కువైటు వెళ్ళక తప్పదు. దయచేసి ఈ అన్నయ్యను క్షమించి పెద్దమనస్సు చేసుకుని మరొక నాలుగేళ్ళు వుండి తిరిగిరా. అప్పటికి ఇంట్లోని బాధ్యతలు ఒక కొలిక్కి వస్తాయి" అన్నాడు. ఇంటికి పెద్ద దిక్కు అయిన అన్నయ్య అంత దీనంగా మాట్లాడేసరికి ఇక నోరు తెరిచి ఏమీ మాట్లాడలేకపోయింది కమల.

"అలాగే నాలో ప్రాణం వున్నంత వరకు నా వంట్లో శక్తి వున్నంతవరకూ కువైటులో పనిచేసి డబ్బు సంపాదిస్తాను. కుటుంబాన్ని ఆదుకుంటాను. మీరు బాధపడకండి" అని చెప్పింది.

కానీ మనసులో మాత్రం ఎంతో దిగులుగా అనిపించింది. మరో నాలుగేళ్ళు వుండి తిరిగి ఇంటికి వచ్చెయ్యాలి. మరలా కువైటుకు వెళ్ళకూడదు అనుకుంటూ మళ్ళీ చెన్నై ఎయిర్‌పోర్టులో మరో ట్రిప్ కోసం విమానం ఎక్కడానికి సిద్ధపడింది కమల. కొందరి జీవితాలింతే వారి జీవితాలకి సంతోషం సుఖం ఒక ముగింపు అంటూ వుండదు.

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments